

даде на бунтовниците писма и наставления отъ полскыйтъ клубъ въ Парижъ.

Слѣдъ много примысленія прѣдпочете да иде първо при Тронскаго. На два пѣтя възлѣзва о сълбѣтъ на виталището му, на два пѣтя посяга да потегли звѣнецътъ, и на двата пѣтя слѣзва низъ сълбѣтъ, безъ да дерзне да го види очѣ съ очѣ. За туй стори пѣкъ да му пише писмо, въ коего да му искаке сграстно и искрено всичко, но безъ да яви името на жепѣтъ, заради коѣто ся е обезчестилъ. Писа и много пѣтя прочита писмото и думаше въ себе си: „Истинната оправдава онѣзи които ся исповѣдватъ... Защото съмъ повече злочестъ, неже повиненъ.“ И отдѣхна си и ся понасърдчи колко годѣ.

Испрати му писмото по единъ слуга, който му донесе назадъ едно писъмце съ слѣдующыгѣ думы за отговорь: „Ще бѣдѣ достѣпенъ утрѣ часътъ по пегъ слѣдъ пладне.“ Този краткъкъ отговорь го по утѣши, но не го тури въ заблужденіе. Защото, като знаеше характерътъ ни отечесволюбивыйгѣ, Тронскый, очакваше че има да прѣгърни безмѣрныйгѣ гнѣвъ неговъ и укоругѣ му; и